

Bér Piroska

CUCCOS A LELKEM

Reggel ötökor söprik a Szondi utcát.
 Érted állok a megállóban,
 jön a viceházmester
 kereke van és áramszedője.
 Kezet nyújtok, tegeződni viszont nem szeretek.
 Még az ágyban
 az Ágival azon röhögtünk,
 hogy Londonban nincsenek
 háztömbmesterek,
 porolók, melléklépcsők, társbérletek.
 Nekünk, halandóknak,
 a nagyhatalmak
 seggelyukából süt ki a nap.
 Persze aztán
 a reggel pengéje tompán puffan be
 a szemfenék és az álmok tengelyébe,
 a tiszta forrásból pedig vér szivárog,
 és én ebben az alvadt lucsokban állok
 érted a megállóban,
 te meg messze vagy.

ELSZAKADTAM

A Kárpát-medence kopott lavór
 a zománc már rég a szemekbe pattant
 – ujjunkból vér serken –
 ahogy habarja a port
 használt Mercédeszében
 Solymár felé
 alapítványi iskolák
 és lopni látja a cigányembert.
 És tényleg
 ez az ország a fulladós, visszatérő álom
 – lelkem sikoltva megriad –
 vedd le a mocskos kezedet rólam
 te hazug, Tibi, te bitang.

